

[Karen Højte Jensen]

skal jeg ikke modsige, men det bevirker vel ikke i sig selv, at der dermed er opstået et behov.

Ministeren henviste så også til lovforslaget fra 1976, som bortfaldt på grund af et folketingsvalg. Nu er det jo sådan, at ministeren i sine bemærkninger herudover har fremført, at det blev genfremsat bl.a. som følge af den udbredte tvivl om nødvendigheden af en autorisationsordning, som netop var kommet frem under lovforslagets første behandling. Man har vel så dengang skønnet, at det var der ikke behov for.

Mit problem i dag er faktisk, at heller ikke i sin svartale dokumenterede ministeren et behov. Ministeren vil sikre, at forbrugeren ikke kommer galt af sted. Det er da en intention, som enhver kan skrive under på. Jeg hæftede mig så ved, at ministeren ikke havde kommentarer til sine egne bemærkninger, hvor han netop skriver – jeg henviser igen til bemærkningerne til § 18 – om de optikere, der i en lang årrække har udført god og forsvarlig optiker-virksomhed.

Der er altså noget, jeg ikke kan få til at hænge sammen, og jeg synes, vi har behov for at få at vide, hvilke skader der er sket, som kan begrunde dette lovforslag. Og jeg vil endnu en gang bede ministeren bekræfte, at skademulighederne netop reduceres på grund af den teknologiske udvikling.

Som sagt er der fortsat ikke stor argumentation for dette lovforslag.

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Til fru Karen Højte Jensen vil jeg sige, at det er rigtigt, at man ikke genfremsatte lovforslaget i midten af 1970'erne, fordi man var i tvivl.

Siden hen gjorde man jo så det, at man faktisk iværksatte et større analysearbejde i forbindelse med dette her. Det var det, Sundhedsstyrelsen iværksatte i 1983, og det resulterede i 1986 i en arbejdsrapport eller betænkning, der mundede ud i, at man burde lave en autorisationsordning for optikere.

Og det er så den vurdering, som man igenem et 3-årigt forløb har foretaget af dette spørgsmål, vi følger op med det lovforslag, der ligger her i dag.

Når vi har skrevet noget om, at nogle af optikerne reelt har udøvet optikervirksomhed i mange år – den første gruppe i overgangsperioden er jo altså nogle, der har startet deres

virksomhed på dette område før 1949 – så er det jo, fordi man, når man gennemfører nye autorisationsordninger, altid prøver ud fra en rimelighedsbetragtning at sikre, at nogle af dem, der i mange, mange år på en tilfredsstillende måde har udøvet deres virksomhed, også kan få lov til at fortsætte med det, men at man altså for fremtiden prøver at sikre, at når folk går til en optiker, kan de også være sikre på, at det er en, der har en uddannelsesmæssig og erfaringsmæssig baggrund for at udøve virksomheden som optiker og herunder jo ikke mindst virksomheden med synsbestemmelse.

Jeg synes, det ville være ulykkeligt, hvis vi lavede ordningen så restriktiv, at vi ikke prøvede at sikre, at de, der i øvrigt har så mange års erfaring i deres virksomhed, ikke kunne få lov til at fortsætte med den. Det synes jeg ikke ville være rimeligt.

Til hr. Jan Kørpe Christensen vil jeg sige om det med kontaktlinseoptikere og overgangsordningen, at det er sådan, at hvis man har gennemført første modul i uddannelsen – den er delt i to moduler – kan man i op til to år efter, at loven er trådt i kraft, anerkendes til at tilpasse kontaktlinser med henblik på, at man så i den 2-årige periode kan gennemføre modul to, altså den mest vidtgående uddannelse på kontaktlinseområdet. Men efter de to år skal man altså så have gennemgået denne uddannelse, for at man kan fortsætte med at udøve kontaktlinsetilpasning.

Derudover kan jeg sige om ordningen med øjnlæger – som hr. Jan Kørpe Christensen også var inde på, og som jeg var inde på før – at man jo kan argumentere for den ene eller den anden løsning. Vi har valgt ikke at lave ændringer i øjnlægers virksomhedsudøvelse, heller ikke som optikere. Til gengæld mener vi så, at vi må prøve at følge udviklingen.

Netop dette, at der kan argumenteres både for det ene og det andet, gør jo, at det er rimeligt, at man så prøver at følge, hvad der sker på dette område. I øjeblikket er der ikke særlig mange virksomheder af den art, servicevirksomheder, som jeg tror fru Bente Juncker nævnte, virksomheder, hvor der er denne dobbelte funktion både som øjnlæge og med optikervirksomhed. Og jeg synes, det er rimeligt, at man så i de kommende år prøver at kigge på, hvordan det går med den form for dobbeltfunktion.